

A vándor hód

Egyszer egy erdőben történt, amit elmesélek. Egy hódcsalád beszélgetett. Az apahód így szólt a fiához: Fiam! Öregek vagyunk már, nem tudunk rólad gondoskodni, bizony vándorútra kell menned. Tudod-e mit kell tenned, ha bánatanak? Tudom! - válaszolt a fiú, összegömbölyödni. Jól van, indulj hát! - köszönt el tőle az apja.

A hód elindult és amint ment, mendegélt, meglátott egy medvét, aki úgy csavarta fát, mint rotakapa a gilisztát. Megszólította: - Hej, te medve! De jó erőben vagy, jössz-e velem vándorútra? - Én is épp oda készülök! - mondta medve. Sőt még célom is van! Megmentem a királylányt a félféjű sárkánytól. - Félféjű? - értetlenkedett a hód. Hogyhogy félféjű? - Ha minden igaz - vakarta a fejét a medve - egy óriás sas karmolta le a feje másik felét. Talán ételnek nézte. Ekkor elindultak. Találkoztak egy emberrel, aki egy kardot akar kihúzni egy sziklából. Megkérdezték tőle, miért akarja azt a kardot onnan kihúzni. Az ember azt állította, hogy az egy varázserejű kard. A medve egy mozdulattal kihúzta a kardot. Örültek neki, úgy gondolták, ezzel legyőzhetik a sárkányt. Oda is értek a félféjű házához. Bátran beléptek. Nagyon elcsodálkoztak azon, amit ott bent láttak. - Te, medve - szólalt meg a hód - szerinted nem furcsa ez a sárkány? - Miért? - kérdezte a medve. - Ez egy lány! - jelentette ki a hód. - Honnan veszed? - tudakolta a medve. - Csupa rózsaszín itt minden. - állapította meg a hód. Valóban a ház fala, a bútorok, a szőnyegek, mind rózsaszínben pompáztak. Mindennek közepén üldögélt a sárkány és a királynővel teázott. - Ez a sárkány senkit sem bánt! - állapította meg a medve. Figyelj csak! - Hé, félféjű sárkány! Hazakísérhetjük a királynőt? - Hát persze, válaszolta a sárkány, köszönöm felséges úrnőm, hogy játszottál velem, olyan magányos voltam. - Én szívesen itt maradok veled! - mondta a medve. Elbúcsúzott a hódtól. A kardot az embernek adták, a hód pedig feleségül vette a királynőt. Ma is élnek, ha meg nem haltak.